Η άρνηση της ζωής (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Απριλίου, 2017

Ο Χριστός αποτελεί το πλέον αμφιλεγόμενο ιστορικό πρόσωπο. Για κανένα άλλο δεν χύθηκαν τόσοι ποταμοί αίματος πιστών σ' αυτόν και κανένα άλλο δεν πολεμήθηκε τόσο είτε με διωγμούς των πιστών του είτε με λοιδορίες, βλασφημίες ακόμη και αμφισβήτηση της ιστορικής του ύπαρξης, πόσο μάλλον της ανάστασής του! Η ιστορία έχει γραφεί και γράφεται κατά τους νεότερους χρόνους από ανθρώπους, που στην πλειοψηφία τους είναι καθηλωμένοι στην ενδοκοσμικότητα και αρνούνται τον Θεό ως κατευθύνοντα την ιστορική πορεία του ανθρωπίνου είδους. Γι' αυτό ελάχιστα έχουν ασχοληθεί με το πρόσωπο, το οποίο, έστω και αν δεν τους αρέσει, διαίρεσε την ιστορία στην προ αυτόν και μετά από αυτόν εποχή!

Ένα σημαντικό ερώτημα, το οποίο συνήθως δεν τίθεται είναι το ακόλουθο: **Γιατί στις χριστιανικές λεγόμενες κοινωνίες εμφανίστηκε για πρώτη φορά η αθεΐα και εξαπλώθηκε, ώστε σήμερα να επικρατεί σε μεγάλο μέρος του επιστημονικού, της διανόησης, του καλλιτεχνικού, του πολιτικού και του επιχειρηματικού κόσμου;** Θα επιχειρήσουμε να δώσουμε απάντηση. **Οι χριστιανικές λεγόμενες κοινωνίες δεν υπήρξαν ποτέ χριστιανικές**. Το **κοσμικό φρόνημα, το άκρως αντίθετο προς του ευαγγελικό λόγο, είχε σαρώσει αυτές αμέσως μετά την παύση των διωγμών κατά των πιστών του Χριστού**. Ο άνθρωπος έδειξε ότι δυσκολευόταν να υιοθετήσει τον λόγο της ζωής προτιμώντας βίο με πολλά χαρακτηριστικά γνωρίσματα του παλαιού κόσμου. Ο λόγος του Χριστού διαστρεβλώθηκε γρήγορα όχι μόνο κατά το δογματικό αυτού μέρος, με συνέπεια να εμφανιστούν πλείστες όσες αιρέσεις, αλλά και κατά τις πρακτικές εντολές, με βάση τις οποίες έπρεπε να ρυθμίζουν τον βίο τους οι πιστοί. Σε τελευταία ανάλυση οι αιρέσεις επέφεραν και την έκπτωση από τις πρακτικές εντολές, καθώς **το δόγμα διαμορφώνει και ήθος.** Μία από τις μεγαλύτερες πτώσεις των κατ' επίφαση χριστιανικών κοινωνιών υπήρξε ο στραγγαλισμός της ελευθερίας, στη φραγκική Δύση κυρίως. Ήταν αναπόφευκτο να εκδηλωθεί κάποτε έντονη η αντίδραση προς ένα δυαδικό σύστημα εξουσίας, στο οποίο ο «αντιπρόσωπος» του Θεού επί της γης ευλογούσε την εξουσία του «ελέω Θεού ηγεμόνα» με αντάλλαγμα την διεκπεραίωση θεμάτων πίστεως μέσω της κοσμικής ισχύος.

Η αντίδραση (μεταρρύθμιση) εκδηλώθηκε πρωτίστως κατά των αυθαιρεσιών της θρησκευτικής ηγεσίας, δυστυχώς όμως όχι προς την κατεύθυνση επανόδου στην ορθή πίστη, αλλά στην κατάργηση του μονοπωλείου της «αυθεντίας»! Ακολούθησε η αμφισβήτηση του κοσμικού ηγεμόνα. Στο πλαίσιο της κοινωνικής πάλης για την

απόκτηση των στερημένων επί αιώνες δικαιωμάτων, εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας **ο υλισμός, η ιδεολογία της άρνησης του Θεού!** Όσο και αν οι οπαδοί της αθεΐας επιχειρούν τη θεμελίωσή της στη σκέψη των αρχαίων προγόνων μας είναι πασιφανές ότι άθεος δεν υπήρξε κατά την αρχαιότητα. Ασεβής, ναι, άθεος, όχι.

Το δυτικό πνεύμα εμφορούμενο από εωσφορική αλαζονεία κατάντησε να απορρίψει τον Δημιουργό του! Χρειαζόταν όμως και επιχειρήματα για το εγχείρημά του αυτό. Οι οπαδοί του υλισμού θεώρησαν την επιστήμη ως πρώτης τάξεως υποστηρικτή των θέσεών τους. Διαστρεβλώνοντας επιστημονικά πορίσματα, επέτυχαν μέσω της νέας εξουσίας, της αστικής, να επιβάλουν στους λαούς την άρνηση ύπαρξης του Θεού ως δήθεν απορρέουσα από την επιστήμη. Ο επιστημονικός μεσσιανισμός υπήρξε το πρώτο αντίδοτο προς «θεραπεία» από τις «προλήψεις» και «δεισιδαιμονίες» του παρελθόντος! Οι αρνητές του Θεού ξερίζωσαν από τις καρδιές των λαών την πίστη με την υπόσχεση για την επίλυση στο μέλλον όλων των βιοτικών τους προβλημάτων χάρη στην επιστήμη! Όπως ήταν αναμενόμενο τα προβλήματα πέραν των βιοτικών θεωρήθηκαν ανύπαρκτα ως σχετιζόμενα με τον «ψευδή» χώρο της μεταφυσικής! **Αλλά η ελευθερία και η δικαιοσύνη, για τις οποίες κόπτονται οι υλιστές, καθώς και η αγάπη, για την οποία σιωπούν, αν και όλοι διψούμε τόσο γι' αυτήν, είναι μεταφυσικής τάξεως. Ο φυσικός κόσμος γνωρίζει μόνο το ένστικτο. Οι αστοί αντί της ελευθερίας πρόσφεραν στους δυναστευόμενους λαούς την ελευθεριότητα, που εκμαυλίζει τις συνειδήσεις και διαλύει τις κοινωνίες** . Η κοινωνική δικαιοσύνη υποχωρεί υπό τα διαρκή πλήγματα της διεθνούς πλουτοκρατίας και το κράτος δικαίου τείνει να αφανιστεί.

Την κοινωνική αδικία επιχείρησε να άρει το κομμουνιστικό κίνημα, το οποίο καυτηρίασε την ανίερη σύμπλευση της αστικής τάξης με τις θρησκευτικές ηγεσίες στις χώρες της Δύσης. Θεώρησε όμως αυτό την αθεΐα ως θεμελιώδες δόγμα για την υπέρβαση του κοινωνικού κακού. Κομμουνιστές ήσαν εκείνοι που αμφισβήτησαν ακόμη και την ιστορική ύπαρξη του Χριστού! Πίστεψαν ότι ο ρηξικέλευθος κοινωνικός λόγος του Χριστού και των Πατέρων της Εκκλησίας είναι ατελέσφορος για την κοινωνική μεταβολή και ότι η βία είναι το μόνο μέσον!**Πίστεψαν ότι θα σχημάτιζαν κοινωνία αγγέλων ερήμην του Θεού!** Απέτυχαν παταγωδώς και το κοινωνικό κακό εντάθηκε. Οι αστοί υπήρξαν συνεπείς προς τις θέσεις τους. Ελευθερία υποσχέθηκαν και αυτοθαυμάζονται επιτρέποντας στους δούλους λαούς να υβρίζουν δήθεν τους άπληστους δημίους τους βλασφημώντας τον Χριστό! Η μεστή τραγικής ειρωνίας φράση του Σολόβιεφ «ο άνθρωπος κατάγεται από τον πίθηκο, λοιπόν αγαπάτε αλλήλους» δεν τους εγγίζει. Οι κομμουνιστές όμως έχουν πνιγεί στην αντίφαση επιχειρώντας να εμπνεύσουν τον υπέρτατο υπέρ του δικαίου αγώνα σε «ζώα που φτιάχνουν εργαλεία»!

Ο Χριστός διώκεται στην εποχή μας περισσότερο απ’ εκείνη των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Καθώς επίκειται το Πάσχα στο δυτικό κόσμο ετοιμάζεται νέα εκστρατεία εναντίον του με στόχο να λησμονηθεί παντελώς. Αλλά ακόμη και η στοχευμένη εναντίον του επίθεση είναι σαφής ένδειξη ότι ο Χριστός τους προκαλεί, τους είναι ανυπόφορος ακριβώς επειδή ελέγχει χωρίς να είναι οι εχθροί του σε θέση να τον ελέγξουν. **Ο Χριστός ζει**, γι’ αυτό και λυσσομανούν εναντίον του! Ο Χριστός ήλθε και εφέτος να σταυρωθεί, από παλιούς και νέους σταυρωτές. Όλοι αυτοί έχοντας εθελουσίως στερηθεί από κάθε μεταφυσική ελπίδα περιορίζονται μπροστά στο θριαμβευτικό μήνυμα της αναστάσεως Του να καλλιεργήσουν κάποια ασήμαντη ελπίδα αλληγορικής ανάστασης ενδοκοσμικού τύπου! Και όμως **πόσο όλοι μας διψούμε για αγάπη και ζωή, τα πλέον ουσιώδη αγαθά, τα οποία όχι μόνο δεν απολαμβάνουμε με τη στάση μας, αλλά τα στερούμαστε εμμένοντες στην κυνική απαξίωση του Σωτήρα μας και σπεύδοντες να υποταγούμε σε πάσης φύσεως διαβολική δεισιδαιμονία**, η οποία φαίνεται να επικρατεί πλέον ακόμη και έναντι των επιστημονικών πορισμάτων! Η άρνηση του Θεού με την πολεμική κατά της πίστης από αστούς και μαρξιστές επέφερε τη διάλυση των δυτικών κοινωνιών, στις οποίες έχουν εμφιλοχωρήσει πλείστες όσες λατρείες, ακόμη και καταστροφικές.

Ο Χριστός αναστήθηκε και μας καλεί να συμπορευθούμε, ώστε να γευθούμε και εμείς την προσωπική μας ανάσταση. Βέβαια, σε αντίθεση προς τους διαχρονικά δημαγωγούς-μεσιανιστές, **θέτει ως προϋπόθεση τη σταύρωσή μας. Αυτό είναι που απορρίπτουμε έχοντας πεισθεί να υιοθετήσουμε τρόπο βίου, που απεχθάνεται τη θυσία**, την προσωπική μας θυσία. Όσο για τη θυσία άλλων δεν πάψαμε ποτέ να προσφέρουμε στο πλήθος των ψευτοθεών, στους οποίους **έχουμε υποδουλωθεί από τότε που αρνηθήκαμε τον Δημιουργό μας**.
«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»